

Miloslav Mrazík - Mráček

LÁSKA, SEX A PARAGRAFY

Miloslav Mrazík – Mráček

LÁSKA, SEX A PARAGRAFY

Soudničky a soudní maléry

LÁSKA V OBOŘE

Ačkoli v jednadvacátém století lidé už na pohádky nevěří a iracionální myšlení je jim na hony vzdálené, přesto jsme i dnes svědky událostí, které si neumíme vysvětlit, a udiveně nad nimi kroučíme hlavou.

Jedna taková příhoda s neobvyklou pointou se stala v městečku N v Čechách.

U okresního soudu tam začátkem října stála mladá dvojice. On a ona zkroušeně přiznávali, že jedné letní soboty neoprávněně vešli do lesní obory, kam je cizím lidem vstup přísně zakázán, a přitom z neznalosti, a proto neúmyslně, vypustili z ní zvěř, která se pak procházela po okolních lukách, polích, a dokonce taky po silnici.

Když předseda senátu zahájil soudní řízení proti přítomné Věře Maňákové a Václavu Načechranému, tušil, co je vedlo k takové nerozvážnosti, a při mladíkově výpovědi se chápavě usmíval.

V červenci jel účetní Václav Načechraný se slečnou Věrou Maňákovou na výlet. Byla to jejich první společná vyjížďka autem. Až do toho dne neměl snaživý mládenec u prodavačky z místní parfumerie štěstí. Pohledná brunetka na jeho vytrvalé a žádostivé pohledy nereagovala. Václav se však nevzdával. Ačkoli pracoval v počítačové firmě

až na konci města, každé poledne postával na rohu náměstí před jídelnou, kam slečna chodila jíst. Když se s ní však ve dveřích míjel, brunetka se tvářila, že je pro ni vzduch, a on ztrácel odvahu oslovit ji.

A přitom Václav Načechraný byl ve svých pětadvaceti letech pohledný blondatý mládenec se slibnou kariérou, a v zajímavé profesi, jeho velkou slabinou byla však nesmělost před ženami. Ačkoli na dívku z parfumerie myslel ve dne i v noci, když ji měl před sebou, pokaždé ho opustila odvaha a nedokázal ze sebe vykrotit ani hlásku.

Začátkem července se však rozhodl, že se to pokusí změnit. Jeho plán byl velice prostý; počkal si na slečnu před pokladnou, kde o ni schválně nešikovně zavadil, a vylil jí na tričko trochu limonády. V tu chvíli se mu jako zázrakem vrátila řeč. Omluvil se a řekl, že za tu neohrabanost slečně koupí jiné pěkné tričko, a pozval ji na výlet.

Dívka kupodivu souhlasila. Už dříve si všimla, že po ní ten blondák kouká, a když se konečně osmělil, řekla si, že výlet za město nemusí být zbytečnou ztrátou času.

V sobotu po obědě stála naleštěná modrá škodovka na náměstí, kde měli domluvený sraz.

Pak jeli podél šťavnatých luk, míjeli pokosená obilná pole, stáda pasoucích se koní a bílé zadky kravek, pohledem obdivovali lesní hvozdy a žbluňkavé potůčky, Václav se ale držel volantu a mlčel. Na tachometru naskakovaly kilometry, slečna se už značně nudila, Václav však zatvrzele mlčel.

Když už to trvalo přes hodinu, slečna se rozhodla s tím něco dělat. Usmála se na Václava a požádala ho, aby zastavil v lese u velké ohrady, že by se ráda podívala dovnitř.

Václav poslechl, brunetka vystoupila, hbitě přelezla plot a schovala se pod husté smrčky.

Jen co se za ní větve zavřely, Václavovi náhle bylo, jako by se mu jeho víla ztratila v tajemném pohádkovém lese, plném zlých duchů, kteří mu ji už nevrátí. Touhou po ní tak zahořel, že přemohl svou ostýchavost a prosebně zavolal: „Věruško, promiň, že jsem tak smělý, ale musím ti něco moc důležitého říct.“

„No tak povídej, poslouchám tě,“ ozvalo se medově ze smrkového mlází.

Povzbuzen dívčí odpovědí, Václav Načechraný se rozpovídal. Přiznal, že mu Věruška přirostla k srdci, že kudy chodí, myslí pořád jenom na ni, a vzhledem k tomu, že něco peněz už má našetřeno a po rodičích zdědí za městem pěknou chalupu, chce Věrušku požádat o ruku.

Po jeho slovech bylo pod hustými větvemi nějakou chvíli ticho, a pak smrčí špitlo: „Miláčku, já tě odtud velice špatně slyším. Pojď za mnou. Tady mi to povíš do ouška.“

Václav se nejprve hrozně vylekal. Pomyslel si, až zblízka uvidí ty krásné černé oči, všecko, co řekl, zase zapře, ale slečna byla neodbytná:

„Tak dělej,“ naléhala. „Nenechávej mě tady samotnou. Já zpátky přes ohradu už nepolezu. Ještě bych si mohla roztrhnout tu novou sukni, která se ti tak moc líbí.“

Počítačový technik pochopil, že musí jednat. Rozhlédl se, a když uviděl sotva třicet metrů od místa, kde stál, zavřenou bránu, přiběhl k ní, bez rozmýšlení kamenem uvolnil zrezivělý zámek a rázně vešel za svou milovanou.

Historikové o tom zasvěceně říkají:

Přišel, viděl, zvítězil.

A jak se ti dva horoucně oddávali svému namlouvání, zapomněli, že lesík, v němž si slibovali věrnost na věky, je obora, a že se v ní špacírují i statní jeleni, daňci a mufloni, a všichni stále koumají, jak se vydat za svobodou. Pootevřená vrata jim to velké přání konečně splnila; vyběhli ven, a někteří jeleni způsobili na silnici dopravní kolaps.

Brzy to zjistil i místní hajný, a málem ho z toho ranila mrtvice. Než to však s ním seklo, stačil si zapsat číslo osobního auta, které ne daleko otevřených vrat do obory opuštěné parkovalo, a poté jeho majitel a slečna Maňáková byli předvoláni k soudu.

„Pane předsedo senátu, já jsem ta vrata opravdu neotevřel, abych způsobil škodu,“ hájil se obžalovaný. A slečna Věruška stydlivě dodala, že si v té chvíli ani ona paroháčů nevšimla.

Okresní soud to jako polehčující okolnost neuznal, jelikož láska je v lesní oboře povolena jen čtyřnohým milencům. Ti se tam takové činnosti mohou oddávat podle libosti, nikoli však lidé. Spravedlivě však dokázal uznat, že oba obžalovaní dosud nebyli soudně trestáni, vzal v úvahu jejich citový vztah a vyměřil jim pokutu ve výši čtyř tisíc korun. Nezapomněl ovšem na důrazné upozornění, že příště už by ta finanční částka mohla být mnohem vyšší.

Oba viníci trest bez reptání přijali. Čekaly je jiné starosti. Slečna z parfumerie totiž povážlivě přibývala, a za několik měsíců po soudním verdiktu porodila kluka.

Teprve pointa toho milostného příběhu převádí jeho racionálnost do roviny iracionální.

Snad každý, kdo si toho baculatého a různolícího chlapečka zblízka prohlížel, pokaždé nevěřicně vydechl a užasle kroutil hlavou. Nikdo si totiž nedokázal vysvětlit znamení, které na tom usmívajícím se batoleti viděl.

Ten roztomilý klučina, zdravý jak buk, měl totiž od narození na zadečku podivný obrázek, připomínající smrkovou větvičku.

KOČKA VE SKŘÍNI

Když si Antonín Holas uvědomil, že při svých milostných avantýrách podcenil ženský instinkt, na zpytování svědomí už bylo pozdě. A pikantním na jeho případě bylo, že před soudem stál jen v úloze svědka. Hlavní slovo při přelíčení měly totiž dvě ženy.

Čtyřicetiletý Antonín Holas byl instalatér. Ti, kdo ho znali, o něm říkali, že má opravdu šikovné ruce. Uměl opravit prasklý vodovod, splachovač na WC, porouchanou pračku, plynový sporák, a ochotně vám vyčistil i ucpaný dřez. Prostě byl to poctivý řemeslník. V městčku, kde žil, patřil i za slušného souseda. Hospodám se vyhýbal, svou manželku nebyl, ani si na ni nestěžoval, a důvěrnější známosti s vyzývavými ženami nevedl. Dokonce ani soudruzi o něm nemohli ztratit křivé slovo. Partajníkem se nestal, ale ve volbách pravidelně hlasoval pro jednotnou kandidátku. A co bylo obzvláště až dojemné, na všechny melouchy zásadně chodil až po pracovní době.

Za éry normalizace pracoval u místního bytového podniku. V posudku měl uvedeno, že jde o svědomitého zaměstnance, který všechny svěřené úkoly plní vždy zodpovědně a v kolektivu je pro svou družnou povahu oblíben.

Všecko, co se o Antonínu Holasovi v posudku psalo, platilo do puntíku až do devětaosmdesátého roku, kdy to konečně všemocná

vedoucí strana dělníků, rolníků a pracující inteligence zabalila a předala moc novým státotvorným machrům. Brzy poté se instalatér Antonín Holas rozhodl, že už papalášům, ať starým nebo těm novým, sloužit za mizerných pár grošů nebude, a udělá se pro sebe.

Důležité slovo v té převratné myšlence měla i jeho manželka Anežka, dosud účetní místního zemědělského družstva. Ta první pochopila, že režim, který sliboval i svobodu v podnikání, bude pro jejího muže jako stvořený.

„Toníku, pro tebe by teďka bylo nejlepší, kdyby sis založil vlastní firmu,“ řekla manželovi jednou večer, když nejprve na stůl položila na olivovém oleji a ve lžičce husího sádla dozlatova usmažené vepřové řízky, a k tomu šťouchané brambory, okurky a plzeňské. „Máš na to. Jestli se budeš jen trochu snažit, kšefty se ti pohrnou. Po dobrých instalatérech je pořád shánka. Účetnictví ti povedu já. Uvidíš, bude se nám dařit.“

Už za pár týdnů od chvíle, kdy to paní Anežka Holasová rozhodla jako zkušený prognostik, na čelní zdi přízemního stavení visela zelená tabule s bílými písmeny, která místním občanům dávala na vědomí, že firma Vodo, topo, plyn, s.r.o., provádí veškeré instalatérské práce, opravy starších plynových spotřebičů, a to i mimo pracovní dobu.

Reklama nelhala. Jakmile Antonínu Holasovi někdo zavolal kvůli plynovému sporáku nebo pračce, sedl do svého trabantu třeba o půlnoci a jel na místo hlášené nehody. Nevadilo mu, že je to v obci, vzdálené i sedm kilometrů.

Taková ochota mu brzy získala reklamu, peníze se mu začaly kutálet.

Nejvíce jeho snahu chválily hospodyňky. Mělo to svou logiku. Která z nich občas nepotřebovala pročistit umývadlo, zanesené hustyými kadeřemi? Právě tak si nevěděly rady s plynovým kotlem nebo se sprchou, z níž jako naschvál tekla studená voda namísto teplé, a obvykle právě v sobotu večer.

Antonín Holas si pochvaloval. Zákazníků měl už za pár měsíců opravdu požehnaně. A poněvadž, jak se říká, s jídlem roste chuť, rozšířil svou profesi o malé opravy vysavačů a fénu na počkání. Ženy ho zvaly čím dál tím častěji na kafičko a dortík, i jeho kapitál rostl. A spolu s tím se úměrně začaly zvyšovat i nároky nového podnikatele.

Nejprve přestal nosit hnědou rádiovku, která mu k hlavě přirostla už při posledních volbách do socialistického parlamentu, a opatřil si krásnou golfovou čepici. Potom si jako správný demokrat nechal narůst dlouhý copánek, aby každý na první pohled poznal, že je roditelým humanistou a vyznavačem té správné svobody. A už po ročním podnikání se zbavil i svého dýchavičného trabantu, který mu sloužil už od doby, kdy začal chodit s Anežkou, a koupil si světovější bavorskou značku.

Tak se už za pouhých dvanáct měsíců ze skromného zaměstnance bytáku stal fachman ve svém oboru.

Tato změna způsobila, že si Antonín Holas kromě vadných splachovačů, plynových sporáků a neposlušných praček začal mnohem více všimat i svých vnadných zákaznic, a to důvěrněji, než to vyžadovalo instalatérské řemeslo. Připomněl si totiž myšlenku jistého Kladeňáka, že se starou se žít nedá, a zatoužil po mladších krasavicích. Ostatně, příkladů mezi novými politiky bylo na nejvyšších místech už

víc než dost, i v tisku a televizi se o tom denně šířily zprávy, kdo s kterou dámou si začal a které dal kopačky.

Když si mohou ti *nahoře* přehodit pěkně křehoučké masíčko, a projde jim to u prostého lidu, proč bych to nemohl vyzkoušet i já, říkal si Antonín Holas. Výsledkem jeho úvah bylo, že kromě zanesených umývadel a sprch začal zdařile prošťouchávat i zanedbávané ženské půvaby. I tam bylo co spravovat.

Nová intimní iniciativa ho tak zaujala, že zapomněl na obehnanou pravdu: radovánky do času, leč ženská podezíravost na věky.

Jeho žena Anežka začala totiž cosi tušit. Manželovy pozdní příchody od zákazníků, i jeho náhlá ochablost v ložnici, to ženské duši i tělu jasně napovídalo, že s Tondou se něco děje. A mnohem větší podezření se Anežky zmocnilo, když na zadním sedadle jejich auta našla sponku do vlasů, která jí nepatřila.

Nejprve se o své nejistotě opatrně zmínila před svou nejlepší přítelkyní v družstvu, Máňou Hanákovou. Ta ji ale uklidňovala, že je to naprostý nesmysl.

„Tonda si hledí jen porouchaných praček a ne ženských,“ řekla, a pak ještě dodala: „I kdyby si náhodou s některou odskočil, kašli na to. Chlapi si občas přehodí. To nezměníš. Hlavně, že máš prachy. Ty dneska vládnu světu. Pamatuj si, co oko nevidí, srdce nebolí. A vůbec, máš nějaký důkaz?“

Ten Anežka neměla, a její Toník byl pořád nejen ve dne v trapu, ale i jeho půlka postele často chladla.

Musím něco vymyslet, než bude pozdě, řekla si jednou paní účetní. Brzy po vánočních svátcích předstírala, že jede na pár dní k nemocné sestře do okresního města, ale už příští den se vrátila.

Instalatér a opravář praček byl v tu inkriminovanou dobu doma. V obývacím pokoji se na gauči mazlil s bujnou třicítkou, která se rozhodla svými půvaby splácet účet za nový sprchový kout. Spočítala si, že by ji materiál s prací přišel aspoň na pět tisícovek, když si ale u instalatéra na pár minut odloží, slušnou část peněz tak ušetří. Její skvostné melouny přeborníkovi přes pračky demonstrovaly, že v erotických cvičeních se opravdu vyznají.

Když však byli oba v nejlepším, u domu vrzla vrátka, na dvoře přátelsky zaštěkal pes a v předsíni se ozvaly něčí kroky.

Instalatér Holas podle chůze okamžitě poznal, že je to Anežka. „Manželka...“ sykl polekaně na plavovlásku. Ta bleskově shrábla svoje svršky z křesla, a v Evině rouše vhupla do skříně v rohu pokoje. Instalatér se stihl na válemdě přikrýt dekou, že si po obědě na chvíli schrupnul.

Nikdo z těch dvou si v tom fofru nevšiml, že kožešinová čepice, patřící blondýně, se skulila pod válemdu, odkud jukala na svět jak zvědavé kotě.

A v tom vešla do obýváku paní domu a podezřívavě zvedla nos.

„Proboha, kdo u nás byl? Smrdí to tu hroznou voňavkou.“ Zamířila okamžitě k oknu, že vyvětrá, a pod válemdou zahlédla kožešinovou čepici. „Tondo, ty tu máš nějakou ženskou,“ vyjekla překvapeně.

„Ale jdi, Anežko, kde by se tady vzala ženská.“ Antonín Holas zatloukal. Dušoval se, že je v baráku sám, a když Anežka čepici zvedla,

uhodil se do čela. „No jo, tu si tady asi zapomněla nová zákaznice z vedlejší vesnice. Byla tu sotva před hodinou kvůli pokažené pračce.“

„A šla bez ní i v zimě domů? Tondo, nelži.“ Anežka si střídavě přísně měřila manžela a čepici. Pak kožešinu pohladila, hned se ale opovrzhlivě uškíblba a jedovatě řekla: „Smrdí to naftalínem. Kde tu děvku schováváš?“

Antonín Holas manželku napomenul, aby jeho zákaznice neurá-žela, dávají mu vydělat, a tvrdil, že ta žena ze sousední vesnice přijela autem, proto si na tu čepici nevzpomněla.

„Že by byla tak zamyšlená kvůli pitomé pračce? To sotva,“ pochybovačně odfrkla Anežka. „Tondo, jestli mi hned neřekneš, kde ta fuchtle je, zítra jdu k soudu. Nebudu spát s chlapem, co si za mými zády do baráku vodí nadřžené mrchy, sotva vytáhnu paty. A jedna tu určitě je, tak mluv, nebo...“ Anežka popadla porcelánovou vázu, stojící na stole, a pro výstrahu jí mrskla na podlahu.

Ani střepy z drahé vázy však Antonína Holase nepřiměly k přiznání.

„Anežko, proboha, nikdo tady není.“ Zvedl ruku k přísaze, uhýbal ale očima, a ženino podezření rostlo.

„Jestli mě, Toníku, chceš oblbovat, to se uvidí,“ řekla Anežka sladce. „Teď pustím plyn. A když tu kromě nás dvou nikdo není, nikdo se kromě nás neotraví...“ Naštvaná manželka se hnala do kuchyně, že svoji hrozbu splní.

Instalatér Holas si v tu chvíli uvědomil, že i poctivá žena, která ve funkci účetní nikdy neměla v družstvu manko, je schopna ze žárlivosti

vyhodit vlastní barák do vzduchu. Zadržel Anežku u plynového sporáku, když se chystala otočit knoflíkem, a dál se dušoval, že na jiné ženské vůbec nemyslí, koutkem oka ale pomrkával ke skříni u dveří.

Anežce ten pohled neušel. S kožešinovou čepicí se ke skříni rozběhla a posměšně prskala: „Ani se nedivím, že tu čepici tady ta děvka nechala. Vždyť je to jenom obyčejný králík za stovku. Já bych si to na hlavu nevzala ani při zametání dvora. Kdejaká puberťačka má dneska lepší.“ Opovržlivě mrskla čepicí na podlahu a podpatky jejích kozaček po ní začaly divoce dupat.

Válečný tanec trval sotva pár vteřin. Pak se dveře skříně prudce rozletěly, vyskočila z ní nahatá třicátnice a bojovně ječela: „Jedeš z mojí lišky, ty závistivá potvoro!“

Obě ženy se do sebe hned zaklesly jako dvě rozzuřené lvice, peroucí se o lva, zatímco roztřesený instalatér užasle sledoval, která v tom nelítostném souboji vyhrává, jestli blondýna, nebo jeho manželka. Neodvážil se však zasáhnout a odtrhnout je od sebe, jen zmateně vyrážel: „Anežko, proboha, nech ji už, k ničemu mezi námi nedošlo. Přišla za mnou opravdu kvůli porouchané pračce. Přitom se mi svěřila, že ji poslední dny pořád bolí hlava, tak jsem ji jen trochu pohladil, nic víc. Je to sestřenice starosty z vedlejší vsi. Když jí ublížíš, budu tam mít po kšeftech.“

Manželka však jeho výzvy nebrala na vědomí, šla tvrdě po své sokyni, a vykřikovala: „Jestli jsi ji jen hladil, já to za tebe ráda dodělám! Ta navoněná rajda bude mít orgasmus, jaký nezažila ani o svatební noci.“ A jako profesionální boxer bušila do nahé třicátnice.

U soudu, kde se trojice po incidentu sešla, Anežka Holasová sebedovědomě prohlásila: „Pane předsedo senátu, hned jak jsem do obýváku vešla, bylo mi jasné, že tam nějaká ženská je. Ucítla jsem levnou voňavku, jakou nikdy nepoužívám. Takovou, co prodávají podomní obchodníci jako pravý francouzský parfém. A táhlo se to přímo z té skříně. Nechala jsem manžela chvíli zapírat, abych si jeho lži vychutnala, až potom jsem se zaměřila na tu čepici. Došlo mi, když po ní začnu šlapat, ta mrcha ze skříně co nejdříve vyleze. Na to přece každá ženská zabere.“

Měla pravdu. Která žena by si nechala skákat po drahé kožešinové čepici? I úplně nahá kočka ve skříně je citlivá žena, obzvláště pokud jde o novou norkovou čepici za pár tisícovek.

Rozsudek, s nímž ti tři od soudu pak odcházeli, byl následující:

Paní Anežka Holasová byla povinna zaplatit rozverné třicátnici její zničenou trvalou a kožešinovou čepici. Ovšem výlohy, spojené s léčením modřin, boulí a hlubokých škrábanců, které si dámy navzájem při souboji rozdávaly, byly na obou stranách spravedlivě anulovány.

P. S.

Paní Anežka Holasová se s manželem ani po jeho milostné avantýře nerozvedla. Jako prakticky uvažující vdaná žena i nadále upřednostňovala jeho instalatérské schopnosti. Ty do domácnosti přinášely slušné peníze. Svého Toníka si však mnohem pečlivěji hlídala a častěji kasírovala.

HORKÁ JÍZDA

Chvilková nepozornost už mnohým lidem připravila horké chvíle. Bylo tomu tak i v příběhu, v němž roztržitost hrála hlavní roli a přivedla její účastníky až k soudu.

Jednoho říjnového dne jel zaměstnanec pojišťovny ze západních Čech služebně do Prahy. Říkejme tomu pojišťovákovi třeba Břetislav Pokorný. A poněvadž měl toho dne v Praze hned několik naléhavých jednání, jela s ním i mladá kolegyně, která se ve firmě teprve zaučovala.

Řidič z dlouhé chvíle vyprávěl anekdoty, které už Břetislav Pokorný znal, ale ze zdvořilosti se usmíval, slečna Eva se chichotala a červenala.

Podzimní slunce ještě příjemně hřálo, řidič otevřel okno, slečna si zapálila cigaretu, pokuřovala a poslouchala vtipy. Vůbec si při tom nevšimla, že žhavý popílek z cigarety jí spadl do klína, a přímo na sukni z umělého hedvábí. Až po chvíli nakrabil nos.

To už i muži ucítili, že v autě něco doutná. Otočili se k zadnímu sedadlu a nestačili se divit.

Že mladá zaměstnankyně pojišťovny je velice půvabná čiperka, o tom nepochybovali, že se ale dokáže proměnit v ohnivou čarodějku,

to bylo pro ně něčím novým. Vyjeveně zírali, jak se kouří z jejího klína. Rychle se však z úleku vzpamatovali, řidič prudce dupl na brzdy a Břetislav Pokorný bez rozmyšlení slečnu poplácal po doutnajícím místě. Poněvadž to nepomáhalo a z ženského klína se dral kouř i pak, vzpomněl si pojišťovák, že má v aktovce ještě celou láhev minerálky. Bez váhání ji pohotově vylil na sukni a plamen se tak podařilo uhasit.

S módním oblečením to vypadalo nevábně, a dokonce i slečniny růžové motýlky měly pak černošedou barvu. Břetislav Pokorný jako rozený gentleman kolegyni vypomohl tím, že jí zapůjčil svůj dlouhý černý plášť.

Po zbytek cesty zaměstnankyně pojišťovny svou nehodu statečně snášela. Když ale přijeli do centra hlavního města, nastal problém; nechat slečnu celý den v autě?

Naštěstí Břetislav Pokorný dostal nápad; pánové zašli do nejbližšího obchodního domu, kde koupili levnou sukni a kalhotky.

Tím první část toho příběhu bez nehody skončila. Břetislav Pokorný v Praze vyřídil, co měl, slečna Eva rovněž, a pozdě odpoledne se říjnovou krajinou zase vraceli.

U Pokorných se potom odehrálo přivítání, které se pravidelně opakovalo po manželově návratu ze služební cesty; v předsíni na něho plnoštíhlá a usměvavá tmavovláská sladce zavrkala: Ahoj, můj Břetíku, dala muži pusku, a Břetislav Pokorný jí zase něžně odpověděl: Ahoj, myšičko. Pověsil v předsíni na věšák svůj plášť a nedočkavě vešel do kuchyně, odkud jeho nos cítil báječné vůně.

„Dneska budeme mít roštěnou s bramborem,“ řekla paní Adéla. A hned ho, jako starostlivá paní domu, upozornila: „Břeťo, proboha,

kolikrát jsem ti říkala, že svoji aktovku nemáš tahat do kuchyně.“ Zvedla ji z podlahy, jak to dělala už osmnáct roků, a odnášela na vyhrazené místo.

Sotva s ní ale udělala pár kroků, začichala a ostražitě mrkla ke sporáku. Tam se ale nic nepálilo. Že by tím kouřem byla načichlá manželova aktovka? Ze zvědavosti ji otevřela a vypadly z ní propálené dámské kalhotky.

Pro paní Pokornou to byl šok. Ještě se nestalo, aby v manželově aktovce našla něco takového. Podlomila se jí kolena, zavrávala, a zároveň jí blesklo hlavou; ten prevít má milenku, podvádí mě! Rázem se však ze svého leknutí vzpamatovala, s výkřikem ponížení, jak trénovaná gymnastka se otočila, vstřčila manželovi pod nos začouzené dámské prádlo a výhrůžně se zeptala: „Můžeš mi říct, co to je?“

„No přece dámské kalhotky, myšičko, “ odpověděl Břetislav Pokorný upřímně, vzápětí však instinktivně couvl před napřaženou rukou svojí milované manželky.

„Tak tohle jsou ty tvoje služební cesty. S tímhle se mi z Prahy vracíš, ty kurevníku!“

Slzy lítosti a vzteku zalily tvář paní Pokorné.

Manžel se ženě snažil vysvětlit, že je to nedorozumění, on milenku nemá, přerušily ho ale slzavé výčitky: „To je odměna za všechny roky, co peru a vařím, aby pánovi chutnalo, za celý čas si na sebe nic pořádného nekoupím, aby náš kluk i bez půjček mohl dostudovat vysokou, a ty se zatím pelešíš s nějakou...“

„Myšičko, mýlíš se, já jsem ty motýlky na slečně v autě dneska jenom hasil,“ bránil se obviňování Břetislav Pokorný.

Takové vysvětlení paní domu ještě víc rozdráždilo: „Tak v autě sis to s ní rozdával. Co je to za mrchu? Příznej se. Jestli mi to hned neřekneš, uvidíš, co provedu!“

Zkušený byznysmen, který dokázal i nejspokřivenější babičku přemluvit, aby proti ptačí chřipce pojistila svého milovaného kanára, v tu chvíli ztratil rozvahu a poslušně odříkal jméno a adresu slečny, která s ním toho dne byla v Praze.

Než si uvědomil, co tím způsobil, paní Pokorná už bleskově vyběhala z bytu.

Sousedé slečny Evy Šťahlavové toho večera nevěřili svým uším, když od dveří jejího bytu slyšeli rozlícený ženský hlas: „Ty couro, to se nestydíš svádět ženatý chlapy a tahat z nich prachy? Já tě to ale odnaučím, to uvidíš!“

To sousedé nejen slyšeli, ale viděli, jak rozzuřená paní Pokorná mlátí slečnu nejen po hlavě.

Toho dne mladá zaměstnankyně pojišťovny unikla upálení, rukám žárlivé ženy ale nikoli.

Při dohře u soudu paní Pokorná navrch už neměla. Za urážky, škrábance, a hlavně za tři nalomená žebra nevinné oběti soud to paní Pokorné spočítal a vyměřil jí roční podmínku. A k tomu musela platit všechny výlohy, spojené s léčením napadené, i její ušlý plat.

Břetislav Pokorný z toho u soudu vyšel bez poskvrny, a dokonce tím i získal. Ženy v městě si o něm šeptaly, že je to opravdový gentleman, který ví, co se v každé choulostivé situaci sluší a patří.

A paní Pokorná? Ta dál vařila a prala svému pojišťovákovi, častěji mu však prohlížela aktovku.

A pokud jde o slečnu Evu, ta si od té doby na služební cestě už cigaretu v autě nezapálila. Obzvláště, když na sobě měla něco velice jemného a drahého.